

Column

De niet te stuiten Scandinavië-hunkering

Voor de meeste Scandinaviëgangers onder ons is meestal na onze terugkomst in de Lage Landen het verlangen al snel weer aanwezig om terug te keren naar het noorden. Hoe eerder hoe liever. Want die ruimte, die rust, die natuur, die ruimte, die bergen, die fjorden smaken naar meer. Zo in de herfst met zicht op de winter, en speciaal de Noordse winter, begint het meestal al weer aardig te kriebelen. En bij kriebelen blijft het meestal niet. Wie tijd, geld én de gelegenheid heeft laat een hernieuwde kennismaking met het noorden niet aan zich voorbij gaan. Scandinavië hoort erbij. Het is een deel van ons leven.

‘Wat zal dat straks een feest zijn als we echt weer kunnen reizen’

Maar toen kwam Covid-19, een jaar geleden. En wie had dat gedacht? En niet alleen bij ons, maar ook in onze favoriete landen. En het leek zo groen allemaal....Wie het een beetje volgde kon zien dat het virus zich daar als een lopend vuurtje verspreidde. Toen nog hopen dat het daar wel allemaal mee zou vallen. Ze hadden immers de ruimte én een stevige aanpak. De Zweden hadden hun eigen kijk én maatregelen, afwijkend van de Noren, de Finnen en de Denen. En we zagen de verschillen. Er kwam zelfs een strijd tussen de Zweden en de Noren in aanpak. En wat gebeurde? Zelfs de Noren mochten niet naar Zweden. Geen weekendje naar de hytte in het buurland om de hoek. Het verlangen om uit te breken uit de stad werd alleen maar groter, ook voor de Scandinaviërs. De natuur in: *Ut på tur, aldrig*

sur. Woorden die niet eens vertaald hoeven te worden. Spreek ze maar uit. Maar zuur werd het toch, ook voor de Scandinaviërs zelf. Scandinavië kleurde rood, soms zeer rood. En de reisbewegingen werden drastisch beperkt. En dat terwijl ze in een van de mooiste delen van Europa vertoeven, vaak zelfs met een fjorduitzicht waar wij van zouden dromen.

Maar wat te denken van ons? Zo ver verwijderd van onze begeerde reisdoelen. Onbereikbaar. En de wereld leek zo maakbaar tot 2020. Alles kon. Kon ja: achter ons ligt een jaar lang niet te stuiten verlangen naar het noorden. Een enkeling reisde toch nog af deze zomer, toen het voor even weer allemaal mocht. Je zal je tweede huis er maar hebben! Maar het werd toch anders dan anders. Het vrije gevoel, het allemansrecht; het was er niet echt. Ons zo begeerde reisgebied werd tot verboden terrein verklaard. Maar hoelang houden we dit nog vol? Een zomervakantie, een wintervakantie niet op reis is nog te overzien. Maar daarna: hoe redden we het zonder ons uitzicht op

Noorwegen, Zweden, Finland, Denemarken, IJsland, Faeröer en de Baltische staten? Dat kan toch niet?

Ondertussen blijft op social media de jaloersmakende stroom van foto's uit het Hoge Noorden maar doorgaan. We verlekken ons aan de mooiste beelden; al een jaar lang. Maar ondertussen gaat ons verlangen over in een hunkering die niet meer te stuiten is. Wat zal dat straks een feest zijn als we echt weer kunnen reizen. Als de lang gekoesterde wens weer in vervulling zal kunnen gaan. En reken maar dat de vreugde extra groot zal zijn. *Ut på tur* en we zijn niet meer zuur.

Fred Geers is tekstschrijver/fotograaf, gespecialiseerd in Noord-Europa. Hij is auteur van onder meer: *Dominicus Reisgids Noorwegen*, *Odyssee Reisgids Faeröer* en *Spistbergen*, *ANWB Taalgids Zweeds* en heeft een aantal voorlichtende websites, waaronder: www.natuurlijkscandinavië.nl

